

Ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ νεσμένος, ἄκλωστος ἔνθ' ἄν.: ἄγνητα μαλλιά - μπαμπάτσα Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.). ἄγχιον καὶ τὸ μαλλὶ ἀκόμα ἄγνεστο Παξ. || Παροιμ. Τ' ἄγνι-α, τ' ἄφφαντα κί 'ς τὴ γρινιὰ ριγμένα (ἐνῶ ἀκόμη οὔτε ἄνέσαμεν οὔτε ὑφάναμεν τὰ παννιά, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν ὥσάν νά εἶναι ἄπλωμένα εἰς τὸν φράκτην. Ἐπὶ τὸν προῶρος καὶ ἀνοήτως ἀποβλεπόντων εἰς τὸ ἐπιθυ-πτόν τέρμα) Σιάτ. Τ' ἄγνιθα τ' ἄφφαντα ἀπάνου 'ς τοὺν πλουκὸ 'πλωμένα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σισάν.

ἄγνέφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἄγνέφιστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνεφιστός < *γνε-ίζω, δι' ὃ ἰδ. ἐγνεφῶ.

Ὁ μὴ ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος ἔνθ' ἄν.: "Ὁλ' ἐγνέφ'σαν κ' ἐκεῖνος ἀκόμαν ἄγνέφιστος ἀπομέν' Τραπ. Συνών. ἄγνεφος.

ἄγνεφος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. νήφω.

Ὁ μὴ ἐξεγερθεὶς τοῦ ὕπνου. Συνών. ἄγνέφιστος.

ἄγνικὰ τά, Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύπρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγνικός μετὰ περιληπτικῆς σημ. Πβ. ἀσημικά, χρυσαφικά κττ. Ἰδ. καὶ ἄγνός.

Τὰ ἄνευ ἀκάνθης, αἵματος καὶ λεπῶν μαλακόστρακα, τὰ μαλάκια, οἶον σηπία, πολύποδες, τευθίδες κττ. Πβ. ἄγανός. Συνών. ἄγνὰ (ἰδ. ἄγνός 2).

ἄγνοκαθάρειος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄγνός καὶ καθάρειος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐκ σιτίνου ἀλεύρου. Συνών. καθά-ρειος.

ἄγνομασῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνός καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Μασῶ βραδέως, τρώγω χωρὶς ὀρεξίν: Φαίνεσαι χοριῶ-τος γιὰ ν' ἄγνομασῆς.

ἄγνομέταξος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγνομέταξος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνός καὶ τοῦ οὐσ. μετὰ ξί.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ ἐξ ἀγνῆς μετάξης ὑφασμένος ἔνθ' ἄν.: Ἀγνομέταξος ἀλατζᾶς Χαλκιδ. Ἀγνομέταξον πρᾶμα αὐτόθ. Πβ. μαγνάδι. Συνών. ὁλομέταξος.

ἄγνός ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ. Καλαμπάκ.) Θράκ. (Βιζ.) Καπ. (Σινάσσ.) Κέρκ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Λαμ.) ἄγνός Ἀστυπ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Χίος ἄγνός Πόντ. (Ἰοφ.) ἄγνός Ρόδ. ἄγνός Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κορσ. Κύπρ. Λευκ. Παξ. ἄγνός Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄγνός. Τὸ ἄγνός ἀναλογικ. καθὰ μακρός-μακρύς. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γν εἰς χν πβ. παιγνίδι-παιχνίδι κττ.

Α) Ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας **1)** Ἀθικτος, ἀμόλυντος, ἐπὶ παρθένου, καθαρὰ ἀπὸ ἐρωτικῶνπραγμάτων Κύπρ.

Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ.: Ἀγνὸ κορίτσι Λακων. Σοῦ παρα-δίνω, γαθρέ, τὴ νύφη ἀγνή κι ἀνέγξαχτη αὐτόθ. || Ἄσμ.

Πολ-λὸν τῶαιρόν ἐγύρευκεν νά 'βρη ἀγνήν γεναῖκαν Κύπρ.

Ἀγνὰ 'τρωεν, ἀγνὰ 'πιν-νεν τὸ' ἀγνήν γεναῖκαν παίρνει

αὐτόθ. Ἡδη παρ' Ὀμήρῳ χαρακτηριστικὸν ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ παρὰ Δημοσθ. Κατὰ Νεαίρ. 1371 «ἀγιστεύω καὶ εἰμι καθαρὰ καὶ ἀγνή... ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας». Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἄγγιχτος 3. **β)** Ἀγαθός Πόντ. (Σινώπ.) **2)** Καθαρός, ἀπόνηρος, εἰλικρινής, τίμιος, ἀμεμπτος, ἀνεπίληπτος Καπ. (Σινάσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. κ. ἄ.): Ἀγνός ἄνθρωπος Σινάσσ. Ἀγνὸν καρδιά Οἶν. || Φρ. Ἔχει τὰ χέρια τοῦ ἀγνὰ (ἐπὶ ἀνθρώπου σεβομένου τὰ ἀλλότρια) Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. Πβ. Π.Δ. (Παροιμ. 20,9) «τίς καυχῆσεται ἀγνήν ἔχειν τὴν καρδίαν;» Διὰ τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄγνως ἰδ. Ὀμηρ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 121 «ἀγνῶς καὶ καθαρῶς» καὶ Dittenberger Syll. inscr. Gr.² 485,14 «ἀγνῶς καὶ ἀμέμπτως». **3)** Σπουδαῖος, θαυμαστός, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγνός καὶ θαυμαστός Χαλδ. Πολλὰ ἀγνὸν καὶ θαυμαστόν ἐν Κερασ. **β)** Ἀλλόκοτος, παράδοξος, ἀκατανόητος, ἀσυνήθης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Πολλὰ ἀγνός ἄνθρωπος εἶσαι Τραπ. Ἀγνὰ μῆλα ἐπῆρες αὐτόθ. Ἀγνὰ λόγια λέει Κερασ. Ἀγνὸν δουλείαν ἐποίκες αὐτόθ. Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος εἶσαι; Τραπ. Χαλδ. Ντ' ἄγνεσσα εἶσαι; Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀγνὰ καὶ θαυμαστά αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἔστραψεν καὶ -ν- ἐβρόντεσεν κι ὁ κόσμος ἐχαλάεν κι ἄσ' οὐδ' ἀγνὸν τὸν βοετὸν ὄλεν ἢ γῆ ἐλλάεν

(ἐλλάεν = μετεβλήθη) Τραπ.

Ἀνάθεμά σε, νὲ κοντὴ, κ' εὐὸν ντ' ἄγνεσσα εἶσαι! ἀφίνις ἐμὲν τὸ παλληκάρι καὶ μοναδέσσα κείσαι

Χαλδ. Συνών. ἄγναῖος 2. **γ)** Ἀστεῖος, ὁ προκαλῶν τὸν γέλωτα Πόντ. (Κοτύωρ.): Πὲ ἀγνὰ κι ἄς γελοῦμε (εἰπὲ ἀστεῖα νὰ γελάσωμεν). Πολλὰ ἀγνός ἐν'. **δ)** Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ποιός τις Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος ἐν' π' ἔρθεν; (ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἄγνος διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό. Πβ. καὶ ντό ἴσος, ντό ἴσοες. Συνών. φρ. τί λογιῆς ἢ τί εἶδους ἄνθρωπος κτλ.) Ἐκί ξέρω ντ' ἄγνα σταφύλᾳ ἐγόρασεν!

Β) Ἐπὶ ὕλικῆς ἐννοίας **1)** Καθαρός, ἄκρατος, ἀμει-κτος ξένης οὐσίας, ἀνόθευτος τὴν σύστασιν ἢ τὴν ποιό-τητα, πᾶν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἄνευ ἄλλης οὐσίας κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.): Ἀγνὸ βούτυρο-κερί-κρασί-μέλι κττ. κοιν. Μάλαμα ἄγνὸν Κῶς Ἐγνὸ ἀσήμι-μάλαμα Ρόδ. Ἀγνὸ κριθάρι-σιτάρι (ἀντίθ. ἄτσαλο κριθάρι-σιτάρι) Κάρπ. Ἀγνὸν σιτάρι (τὸ κεκαθαρμένον, τὸ ἀπηλλαγμένον σκυβάλων) Ρόδ. Ἀγνὸν λάδι (καθαρόν, διαυγές, ἀπηλλαγμένον παντελῶς τῆς ἀμόλγης. Συνών. λαπάντι) Ρόδ. || Φρ. Ἀγνὸ ἀγνὸ τὸ τρώγει (ἄνευ ἀρτύματος ἢ ἄρτου) Σινώπ. Ἐφαῖ τοῦ φαεῖ ἀγνὸ (ἄνευ ἄρτου) Ἡπ. (πβ. ξερὸ ψωμί, ψιλαχὸ κρέας-ψωμί κττ.) Ἐχω ἓνα μοναχὸ τοῖ ἀγνὸ (ἐν μόνον, ἐντελῶς μόνον, μονώτατον) Ἀνδρ. Συνών. ἄγναῖος 1, ἀκράτος, μονᾶτος. **β)** Ὁμός, συνήθως ἐπὶ κρέατος Θεσσ. (Καλαμπάκ.): Ἀγνὸ κρέας. **2)** Ὁ ἐν μεγίστῳ βαθμῇ ἐνυπάρχων, οὗ ἐπικρατῶν τῶν ἄλλων οὐσιῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Λέει ἀγνὸ ψέμα (ἐντελῶς ψεύ-δεται) Ἡπ. Αὐτὸς ὁ καφὲς εἶναι ἀγνὸ κριθάρι αὐτόθ. Τὸ κρασί εἶναι ἀγνὸ νερό Κέρκ. Τὸ χωράφι εἶναι ἀγνὸ πέτρα αὐτόθ. Αὐτὸ τοῦ τυροῦ - τοῦ φαεῖ εἶναι ἀγνὸ βούτυρον (τὸ βού-

